

a třeba se uchlástejte, ale to dítě má právo na normální život. A pro ně bude mnohem normálnější život bez otce než s vámi jako s otcem."

"Budu se soudit. Budu a budu," řádná opice mi dřepí na rameni a já nedokážu vymyslet nic lepšího..

"Oline, nech toho. Nemá to cenu. Eva má pravdu. Rozejdeme se, otec bude neznámý, nic od tebe nebudu chtít, budeš si zase žít jako do dneška. Oline, prosím tě."

Strtkala se mi hlava a já se rozbrečel.

"Bejbino, já tě miluju, já s tebou chci žít!"

"Zase lžete. Jste normálně opilej a plácáte. Dovedete si představit, co znamená s někým žít? To znamená mít byt, chodit do práce, vydělávat peníze, starat se o manželku a o dítě. Tím, že řeknete, že milujete, tak nikomu nepomůžete. Nechte se léčit, pak si najdete dívku, odejděte od svých kamarádů. Až budete starší, pochopíte, jak špatně a beznadějně žijete."

"Tak dobře. Já se nechám léčit, udobřím se s rodiči, budu makat, to znamená v pět vstávat, v šest píchat, ve tři bejt doma, udělat nákupy, pak se dívat na debilní film, jít spát. To je ten váš život, za který mám bejt vděčněj? Já i to dítě?"

"Ale na co si stěžujete, takhle žije čtrnáct miliónů našich občanů a ty jsoš šťastný. S vámi nebude všechno v pořádku, nechte se léčit!"

"Ty svině!"

"Oline, už dost. Evo, platíme. Oline, tohle je konec. Myslela jsem si, že seš rozumnější. Ahoj a sbohem. Jestli chceš, suď se se mnou. Prohrajíš. Pro mě není problém sehnat si pět šest chlapů, kteří mi dosvědčí, že v tu dobu byli se mnou. To teda ne!" Mázly účt a vypadly.

Zbytek znám jen z vyprávění kamarádů. Marabu mě dotáhl do Klostrdlí. U Špinavýho Petra jsem vyskočil z okna, ale bylo to jen první patro. Pak jsem byl pár dalších dnů pod obraz. Prej už to vypadalo na dobrou cestu. Za dalších pár dnů mě našli podřezanýho na hajzlu u Boučků. Odvezli mě do chomutovský nemocnice, na poslední chvíli. Odtud do Bohnic.

Po roce, těsně před propuštěním, jsem podepsal rozvodový list. Pak mě oblíkli do civilu a dali mně lístek do Klostrdlí.

Sahám pod sedačku do plastický tašky pro láhev jabčáku...

Děti ráje

SKALÁKOVÍ

*Na každém člověku je něco krásného, zajímavého
nebo pozoruhodného. Jsme ale bohužel příliš
mazaní, nebo lhostejní, abychom to objevovali.*

JAN HANČ

Sahám pod sedačku do plastikové tašky pro láhev jabčáku. Dlouhý lok zvolna prostupuje hrdlem a naplňuje žaludek slastnou chutí. Ještě čtyři stanice a vrátím se tam, odkud mě před rokem odvezli. Zkouším přitisknout rozpálené čelo na špinavé sklo okénka a nechávám zblbnout oči mňhající se krajinou za oknem. Rok – co znamená rok v rachotě, jedna až dvě chřípky, pár sejšňů a vandrů. Pár spoustu šichet v rachotě, jedna až dvě chřípky, pár sejšňů a vandrů. Pár buchet na mejdanech s roztaženými nohama, se zavhlýma a smradlavýma kundama. To je všechno, rok v prdeli. Docela se tím utěšuju, je mi o něco líp. Je lehké vymazat z lidského života rok strávený v pakárně. Vtom se ozve nade mnou, jak boží hlas, hlas primáře pakárny: „Nesmiš se rozčilovat.“ „Dobro, páňko doktor.“ Beru znovu do ruky studenou a skleněně neosobní láhev a nechávám žaludku znovu okusit té slastné chuti.

„Hlavně se neopijte hned první den,“ říkal taky ten doktor. „To víš, vole, a budu strážlivej,“ říkal jsem já, ovšem jen v duchu. Konečně vlak brzdí na čtvrté stanici – panečku, Klosterdlé... Městečko založené toulavými mnichy, později zpusťosené řádem německých rytířů, osvobozené maršálem Koněvem, o pár let později poručíkem X, který zatím ještě nemá bystyu na náměstí. Městečko má čtrnáct tisíc obyvatel a mě.

Vystupuju se zavřenýma očima a klopýtám své dva kroky k hospodě s poetickým názvem „Na nádraží“. Otevřu dveře a krátkozrace přes oblaka kouře mžourám do lokálu vonícího zvratky a pivem.

„Jé, Olin,“ zařve někdo od zadního stolu a hned se sborově, jak na spartakiádě, ozve skandování: „Pako, pako...“ Jsou tady snad všichni. Vykvěti společnosti, jak nás nazval onen příslušník, který mi později vykop’ zub. Kachny, Pejza, Josef, Vojták, Pedro a další. Ksichty a ksichty, snad chybí jen Fašista, Kuplíř, Pepek, ale co by to bylo za návrat, kdyby někdo nesešel.

„Nazdar votroci,“ zdravím slušně.

„Nazdar vole,“ řvou oni pod útrovní státem uznaného paka. Beru židli a pivo Pejzovi.

„Tak čau,“ pozvedám půllitr, piju pivo na ex a dívám se na držky, které se nezměnily.

Mně neznámý pingl nese už třetí tykadlo, a já pořád ještě odpovídám na dotazy. Dost mě serou; každý z nich za sebou pár let pastáku, basy či pakárny, a ptají se jak novici v klášteře.

„Pojďte k Boučkům,“ navrhuju, abych se zbavil dotazů. Všichni bez keců vstávají a někdo dokonce platí i za mě. Hned venku mě chytí Pejza za ruku.

„Oline, víš, já bych taky potřeboval bejt pako, za rok mám jít k vodvodu, jak to mám zmáknout?“

„Začni myslet normálně.“ Čumí na mě, jako by ho převálcovl buldozer. „To znamená, že když vidíš támhleto hvězdu nad branou PTS, tak to není jejich rudá hvězda, ale hvězda na obloze. Když ti někdo řekne: seš normální, tak ty mu řekneš: né, jsem pako třetí generace komunismu.“

„Aha,“ říká nejistě.

„Ba né, Pejzo, sežeň si žiletku. Až budeš mít náladu – a když na to nemáš žaludek – já tě máznu a naučím říkat, co je třeba. A neboj, to nebolí, akorát teče dost krve, na který je blbý, že je tvoje vlastní.“

Konečně jsou pod kopcem vidět Boučkovi, chce se mi rvát s tím Čechem (praotcem) na tom kopci, ty hospodo zaslíbená, pivem a rumem oplývající. K smíchu. Ale hluboce pravdivé. Ta hospoda poblitá a poflusovaná početnou generací našich foftrů, to je poslední oáza v téhle zemi, hospoda, kde se nikdo nebojí říct, co si myslí, kde neseďávají fízlové, možná ani bonzáci (mají přece taky strach a doma rodiny), jen svobodní krásní lidi, jako jsem já a oni, zničení od chlastu, s vypitými mozky, bez minulosti.

U pipy se zdravím s Pačkou, jako by od našeho posledního setkání uplynul den. Ale holt Pačka má už trénink, vzdát kdo z jeho hostů nezmysel aspoň na ten rok? Dáváme si na přivítanou rumajzla. Ani ho nestačím vychutnat a už mě Pejza táhne do „garsonky“. Tak jsme nazvali zadní místnost Boučků, o které se jeden špatně podplacený hygienik vyjádřil, že je to smetiště. Všichni mu chtěli rozbít hubu, ale mně se to líbilo. Copak nejsme na smetišti? Jdu za Pejzou a z garsonky se ozývá mohutně znějící hymna: „Když makovičky zrály / tak všichni hašiši na světě se smáli / a volali viktorie.“

Stojím jak vůl a z očí mi chčije jak malýmu parchantovi. Teprve teď vím, že jsem se vrátil, že jsem *doma!* Tonda Hašiš hned citlivě nasazuje moji nejoblíbenější: „Sotva jsem se narodil / na bludnej kořen šláp / do školy

moc nechodil / přesto je ze mě chlap.“ Refrén už s nimi řvu jak na vojenským buzerplance: „Sedím si na pavlači / mám pivo, to mi stačí / ale připadá mi k pláči i / že žeru žrádlo psům. Moh' jsem bejt dávnno ženatej / blbej tlustej baňatej / s nějakou courou copatou / za její lásku platit / celou vejplatou!“

Hašiš ještě ani neskončil a už se ke mně vrhá Špína a věší mi na krk něco co ze své spousty korálků.

„Teď seš zase náš,“ cintá si přes pysk a vůbec netuší, že přesně tohle cítím.

„Olinka přijde za chvíli,“ dodává kuplířsky a táhne mě ke stolu. Shodou okolností si sedám vedle Hašíše, který mi, jako nejvyšší poctu, suně svého ruma.

„Dík,“ ucamtrávám ruma a čumím mu do očí, jestli v nich nezbylo něco z té nenávisti, kterou ke mně měly prý za to, že jsem mu ožral a přefříz' nezletilou sesířenku, jak tvrdili oni i ona. A já vůl jí celej večer držel hlavu nad posranou misou, aby se jí líp blilo. Nestačím vysondovat Hašišovu náladu po tom roce, protože přichází Olina. Nasazuju jí dvojitýho Brežněva.

„Oli,“ šeptám jí do vlasů.

„Ahoj, pakouši,“ odpovídá mi stejně něžně ona. Odtahuju ji od sebe a neubráním se tomu přibližnému vzpomínání. Olinu jsem poznal před šesti lety. Tehdy jsem šel pod železničák na ryby a našel jsem pod mostem spící mladou holku. V jedny ruce měla baterku, v druhé kudlu. To utekla po-čtvrté z domova. Od těch dob aspoň stokrát. Její matka, velká komouška, jí za to už taky nejmuň stokrát poslala k psychosům. Prali do ní injekce a prášky, ale ty krávy nepochopily, že Olinin průser je v tom, že chce mít doma matku a ne krávu poslankyni, která i doma cintá o tom, jak líp se máme a jak to bude krásné, až jim to vybudujeme. Když už to Olina nechtěla poslouchat, ale řádně matku nasrat, vždycky jí řekla: „Vůbec se tátovi nedívám, že s tebou nemoh' vydržet. Mít v posteli ženskou, která mu říká při šoustáče, co slyšel na schůzi, nemusí být slast.“

Držíme se s Olinou za ruku a druhou cintáme pivo. Je mi fajn. Olina je první a snad jedinej člověk na světě, s kterým je mi dobře i bez zbytečných keců. Nikdy jsme spolu nespali, nesouložili, nechodili, ale přesto se potřebujeme jako siamský dvojčata. Když nemám Olinu, je mě jen púl. Kurva, kdo o tom psal? Snad Vonnegut nebo kdo. Je to pocit za hranici lidského chápání. Teď jsem opravdu šťastnej, teď taky vím, že to byl zbytečnej rok života, nestálo za to ho žít.

Rok bez Oliny.

Chlastám jak prokopnutej, a i v tom pitomým špinavým půllitru plavou Oliny oči. Když se vracím z hajzlu po desátém pivu, někdo na mě kouká od vedlejšího stolu.

„Nazdar Josef!“

„Čau, Oline, dřepni si na chvíličku, mám pro tebe zajímavý zprávy.“ Josef je jedna ze záhad této posrané země. Deset let krimu za sebou a od těch dob, co ho znám, a to už jsou nejmíň tři roky, nikde nemaká. Jak je to možné, jen pánbůh ví. Má perfektní přehled o všech fiztech.

„Vo co jde, Josef?“ Usměje se, pak si dá pista a pomalu spustí: „Pamatuješ Vodstrčila, toho fizla?“ V mozku se mi odvíjí starý film staré nenávislosti. Vodstrčil po mně šel a vůbec po nás všech jak slepice po flusu. Pár lidí dostal do krimu, pár do pastáku a já jeho ženu do postele. Byla to kráva, přiblížil slepice a noci u ní jak vystříženě z Hlčkoka. Starej ve službě mlátil mý kámoše, děti ve vedlejších pokojích, ve skříní parádní uniforma a moje dlouhý špinavý vlasy na rameni jeho ženy, která šeptala:

„Kdyby se to dozvěděl, voba by nás voddělal.“

„No, pamatuju, a co má bejt?“ povídám.

„Ta jeho kráva se mu přiznala, žes jí pigloval a von prohlásil, že tě vomete, hned jak vylezeš. A hlavní věc - povýšil a teď dělá náčelníka přes mládež na vokrese. Tak jestli ti smím radit, máš dvě možnosti - buď se vyser na mejdany, fotbalky, sejsny, anebo vem kliku. V krimu to bejvá horší než v pakárně.“ říká Josef a při tom mi rukou prohrabuje zálibně vlasy.

„Do prdele, Josef, copak žijeme na Sicílii nebo kde?“

„Né, v Československu, vole! Měl jsem kámoše, kterej nasral Slavíka, bachate z Ostrova, to jméno si pamatuju a nikdy nepřetahuj budíček. A Slavík mu řek', že ho za to vomete. Ten kámoš spáchal sebevraždu, při který si zlomil ruku, nohu, pár žeber a prorazil lebku, vole. Nebuď naiva, vole, a spíš vem tu kliku. To je nejjistější řešení, Oline. Copak jsi zapomněl na Myslivečka, kterému policajt prostřelil lebku kvůli fotbalu a za rok byl venku? Nebo se z tebe v tý pakárně stalo opravdu pako?“

Jdu zpátky k Olině a v hlavě mi znějí slova - vem kliku, vem kliku. Poprvé mi to někdo doporučil, poprvé o tom uvažuju, doprdele, kurvasvět. Co bych kde hledal? Co bych kde hledal bez Oliny, Oty, Pejzy a toho všeho tady? Jsem nasranej a vůbec nevnímám Olinu.

„Co, co jsi říkala?“

„Máš kde spát? Nebo budeš domů? Tvoje sěgra u mě párkrát byla a ptala se po tobě.“

„Né, dneska bych nerad, snad až pozdějš a střízlivěj. Nevíš vo nějakým chrápání?“ Olina se usměje.

„No jasně, mám prima vjgvam, kde tě nikdo nenajde, a budeš tam mít prvé.“

Dopijím dalšího rumíka, postavil ho Pejza. Asi si myslí, že ho podřežu ještě dneska, pako. Hlavou mi stoupá příjemná opilstost a lidičky překrývá opar mlhy. Rvu s Hašíšovou kytarou.

„Na zdi visí tuberáckej chrchel / ještě se tam teplej vobrací / na tvých střevech voběší tvou mámu / rozumíš...“ Pak už je jen tma a já cítím, jak někdo, kdo mě táhne ulicí, je Olina. „Olinečko moje,“ a hned mě popadne děsná chuť na ženskou. Vždyť už jsem rok žádnou neměl. „Olinečko, lásko moje, já chci ženskou, víš?“

„Až zejtra, Oline, se po něčem podíváš,“ její hlas ke mně doléhá z hrozné dálky.

„Né, já chci dneska,“ hulákám a hned mě napadá písnička, kterou s řevem spustím: „Dejte mi kurvu / nebo si vocas urvu.“

Olina hned dodává: „Kurvu mu dali, vocas urvali. A už pojď, ať se vychrěpeš.“

Vleče mě do jejich paneláku, po schodech do sklepa. „Mlč, teď už musíš držet hubu,“ říká mi něžně a otevírá nějaké plechové dveře. Po žebříku se slizkými špriclemi slézáme pod sklep. Olina z kapsy vydává flašku.

„Na, lokni si, ať se ti líp spí,“ a pak mě táhne k hromadě dřevitě vlny. Padám do ní a před očima se mi dělají hvězdičky.

„Oli, co je s Milanem, proč se celej večer neukázal?“

„Oline, na Milana se vyser, ten už k nám nepatří.“ Máchnu do tmy, ze které vychází Olinin hlas, pěstí:

„Ty svině, Milan je kámoš, když se voženil, má právo se na nás vysrat, rozumíš?“

„Rozumím,“ říká Olina a já jsem rád, že jsem se netrefil. Cítím, jak mě hladí po vlasech a já se pomalu propadám do snů.

Ráno se probouzím nepřijemným pocitem vlhkosti. Kolem mě je samá dřevitá vlna. Sahám si do rozkroku, který je ještě drobet vlhký. Kurva, zase jsem se pochcal, budu se muset s tím chlastem trochu krotit, ledviny už nejsou nejnovější. Kurva, kde to jsem, říkám si a vstávám, přičemž si dám děsnou petelici o strop do hlavy.

Stojím přikřenej jak vůl a čumím. Kolem mě je sklep asi metr dvacet vysoký, plnej trubek vodovodu. Aha, Olinin bejvák, vrací se mi věcrejšek. V podřepu, jak pako, hledám dveře a po chvíli je nacházím v zadním traktu. Vycházím z baráku, kolem mě spěchaj' lidičky do práce. Ksichy ztuhlý nevyspáním, plní nenávisti spěchaj' za kusem žvance. Kurva, tak takhle dopadnout - to nikdy!

Copak jsem se narodil, abych dřel? Jak byl vlastně ten kokotův canc? Narodil se, nevěděl proč, vystudoval, nevěděl jak, oženil se, nevěděl s kým, umřel, nevěděl na co. Tak tímhle se stát? Robotem, co ráno vstává, celý den pracuje, uléhá, plodí děti, protože to nějaká společnost potřebuje? Copak jsem zabíj' fotra řetězem? Ale krim je horší představa. - Vyrážím směrem k bufiku. Jdu kolem obrovitých králíkárén na roboty, kolem nástěnek, která už dvacet let hlásají, jak budeme dnes pracovat, tak budeme zítra žít. Když se tak kouknu kolem, napadá mě, že naši fotřici se taky nepřetřhli!

V bufiku je narváno existencemi, jako jsem já. Je dobré je vidět, člověku se hned zvedne nálada. Dávám si pivko a Marsky za poslední pětku, co nacházím v kapse.

„Jé, Olin,“ řve jako vzdychky Špína. „Kde jsi spal, vole?“ ptám se ho.

„V parku, ale byla taková kosa, pičo, to si neptej zažít!“

„A kde ty, vole?“

„V garsonce, krávo americká,“ říkám schválně sprostě a upjím první pivko. V žaludku to zabolí, ale za chvíli se rozleje příjemné teplo. Zkouším první cigaretu.

„Á, pakouš je Olinin chráněnc, ale stejně ti ji jednou voklátim,“ dodává se závistí.

Chci mu vysvětlit, že s Olinou nespím, ale nechávám toho, je to vůl. Ve dvěřích se objevuje Pejza.

„Nazdar votroci, dám jedno a jdu makat.“

„Vole,“ dodává Špína z pozice nezaměstnaného.

„Pejzo, co je s Milanem?“ vzpomínám si na věcrejšek. Pejza si dá loka a pak pomalu odpovídá:

„Na toho se, Oline, vyser, to už není člověk, ale voni,“ a ukazuje prstem ven za umouněné sklo na spěchající pracující.

Pejza odešel a s ním i dělnická třída za svým žvancem. A Špína si žvatlá přes pysky:

„Na co mít prachy, na co mít dům, auto, děti, vždyť jednou všichni zdedchneme. Zbydou po nich jen ty děti, kretění jako my, ale voni jen makat a makat. Kdo se má na to dívat?“

„Čau Špino,“ přerušuju filosofa při práci, „za chvíli se objevím.“ Spěchám před gympl, abych stihnul ségru. Valí se až po druhé cigareti.

„Nazdar Oline, kdy jsi přijel, to už tě pustili? Proč jsi nebyl doma?“ mele zavratnou rychlostí jako vzdychky.

„Hanko, to víš, není to sranda...“

„Kdy se zastavíš doma?“ přerušuje mě. „Kde budeš vpoledne, Olinku, nemohl bys mi napsat sloh? Počkáš na mě před školou? Končím ve dvě.“

„Tak fajn,“ беру od ní sešit a po cestě k Milanovi přemejšším o tématu. Je to Alois Jirásek. Asi začnu - Alois Jirásek napsal Temno o době pobělohorské, i dneska by se měl narodit autor, který by napsal o době, dej bože, už pokomunistické.

Dorážím k Milanovi a zvoním jednou krátce, dvakrát dlouze, jak bývalo znamením celé party.

„Jé, ahoj Oline, to je dost, že jsi se přišel ukázat, pojď dál. Milan marodí, tak leží,“ šveholí Jana.

Zouvám si boty a lapám vůni bytu. Každý byt má nějakou. Někdy voní spáleným zelím, jindy chlastem nebo kyselým západtech dětské kůže, uslintaných tvářiček, starými plenami.

„Čau Oline, tak už tě pustili? Jak bylo? Že se ptám, pakárna na entou, vid'. Počkěj, přinesu něco k napítí.“

Změnil se za ten rok, snad je to tím, že si ostříhal vlasy. „Mám tady vodku a pár piv, dáš si, né?“

„Hmm.“

Prohlížím si Milanovy obrazy na stěnách. Milan maloval přesně to, co já jsem chtěl psát. Maloval, co vidí, jak to cítí, sral na pravidla, módu a styl. Všim' si, že vejrám na plátna.

„No už dávno nemaluju, nemělo to smysl.“

Chlastáme přechlazenou vodku, zapijíme pivem a nemáme si co říct. Mezi námi je zed', přehrada, marně přemýšlím, co se s Milanem stalo.

„Už jsi slyšel ty kecy vo mně? Víš, Jana byla v jináci, tak jsem si ji vzal. Potřebovali jsme byt, ta moje černá komora by snad šla pro nás dva, ale né pro malý. Lítal jsem po podniku, na výbor, víš, že byty ve městě jsou, ale všude věděli, že jsem seděl za pobuřování, tak nic neměli. Až za mnou přišel Hamouz, znáš ho, šéf partaje, s klíčem od tohodle bytu. Že prej znal moji mámu a co jsem udělal, je pryč. Měl jsem byt a nic do něj. Na těch dvanáct stovek, co jsem bral, mi nedali ani půjčku a Jana šla do po-

rodnice. Víš, co to pro mě bylo, přivést ji a malý do čtyřech prázdných stěn, nemít co do huby? Znovu přišel starý Hamouz a nabídl mi místo šéfa ve skladu. Že prej ví, že mám průмку, ale to místo, že musí dělat jejich člověk. Dal mi přihlášku a na místě ručitele byl podepsanej von. Tejdě jsem chlastal, měl nervy v prdeli. Ten den, kdy se narodila malá Jana, jsem to podepsal. Děláš mistra, mám tři hadry, tenhle byt a dvě Jany. Oline, já nelituju. Možná si myslíš, že jsem sráč, že jsem tě zradil, jako si to myslí kluci, ale já na ně seru. Co voni dokázali, výjma chlastu a kriminálu za příživu? Já mám rodinu, vo kterou se umím postarat. Dovedeš to pochopit? Můj fotr se na nás vysral, když mi bylo pět. Vod těch dob jsme to klepali jen s mámou. Já vím, co je to nemít fotra, anebo fotra na hovno!

Na chvíli se zarazil, muselo to v něm ležet jak tři dny stará ryba. Potřeboval se někomu vyblejt.

„Milane, řekl jsi to Otovi?“

„Jó Otovi, na něho se, Oline, vyser, Ota je víc v pakárně než venku stejně jako ty, aby nemusel na vojnu nebo do krimu. Ale von to přehání mnohem víc než ty. Ruce má rozřezaný jak debil a nejstrašnější je, že ho přimmo fascinuje to rozhraní mezi životem a smrtí, o kterým si sám rozhoduje. Oline, ty nejsi magor, vyser se na to, dokud je čas. Víš, co my jsme byli?“ Háže přede mě knihu Kulhavý Orfeus. „Přesně to a nic víc. Nemohli jsme jim uškodit, byli jsme kluci, který měli podchycený, který mohli kdykoliv vomíct a taky to tak dopadlo. Jarda radši zmizel za kopec, mě zametli, tebe šoupli do pakárny. Ota tam zmizel hned za tebou a byl klid. Úplný hovna, Oline. Těch pár opsanejch věcí nikomu nepomohlo. Jsme sráči a protí nim se nedá jít. Ty seš tvrdohlavej, párkrát tě vometou a skončíš v pakárně vedle Oty nebo v krimu, vole! Oline, vem kliku, dokud můžeš, a ser na to. Tady ten srab nikdo nezmění. Každá snaha, to je vyhazování hovna vzhůru a vono vždycky dopadne tobě na kebuli, né jim!“

Co když má Milan opravdu pravdu, všechno je marný. Co když jsme byli opravdu mladý sráči, policajťum jen pro smích, a myslili jsme si, bůhví jak dobře neděláme? Co má ještě vůbec smysl? Žít? – Je mi na bliti. Do rážim vodku přímo z láhve a spěchám do kraje, kde není žádněj fízli. Pítomý myšlenky. Je tam jen vůně chlastu a zapomnění.

Odcházím od Milana asi ve dvanácti, v hlavě mi přisěrně hučí a pod rukou mám sešit ségry, ve kterém chybí Jirásek. Vem kliku, notuje mi to samo do kroku.

U Boučků diskutuje Packa s pár dědkama o ekologické zkáze Krušných hor. Sedám si do rohu, Packa mi sune pivo a já ho upozorňuju, že je to na sekeru.

Využívám Packovy dobroty a přidávám k pivu kafe, abych se z toho vzpamatoval. Otevírám sešit a rukou, jež by měla patřit asi mně, píšu: Nad dílem a odkazem Aloise Jiráska. Píšu a vůbec si neuvědomuju zuřivý běh hodin. Před školu doháním po druhé. Ségra už netrpělivě přešlapuje a s ní dvě kámošky, které se přišly podívat na bráchu pako.

„Ahoj Oline, to je dost, že jdeš. Půjdeš se mrknout domů?“
„Jó.“

Cestou holky žvatlají a předvádějí se, jsou to ještě mladý střeva. A já si připadám mezi nima strašně starej. Nelákaj mě, to je hrozný, copak jsem impotent nebo co? Zkusím se zazubit na jednu z nich. Vyzní to jako úsměv z rakve. Jdem a naše kroky si prozpěvuji – vem kliku, vem kliku. Nikdy, vykřiknu si v duchu.

Doma se nic nezměnilo. Otec, coby penzista, leží před televizí a sleduje mezinárodní zápas ve fotbale. Matka shrbená a úplně bílá sedí v kuchyni. Z pokoje táty se co chvíli ozve: „Vidíš ho, blba, proč ho stavěl, vždyť nemá rozum, vůl. To je úplná lemra.“

Vcházím do kuchyně a zdravím. Matka těžkopádně vstává a objímá mě: „Olinku, tak už jsi doma, tak už tě pustili, to je dobře. Už budeš s námi.“ A z pokoje se ozve: „To je vůl, taková šance, hovno to umí a leze na plac.“ Jdu za tátou. Moc mě nevnímá. Strká přede mě pivko a říká: „Nazdat, to jsem rád, že jsi přišel. Potřebujem natřít vokapy. Vidíš ho, vola? Zase klikuje a nepřihraje.“

Otřesu se při představě, že bych tady měl zase bydlet. Nenápadně se vytrácím do svého pokoje pro camradlo a pár věcí. Tíše jako duch přichází Hanka.

„Oline, ty odsud' budeš?“ Beru ji za ruce, jako když byla ještě malá, a říká: „Hanko, já tady nemůžu bejt, fakt to nejde, vždyť už to nejsou lidi, podívej, co se z nich stalo! Pamatuješ, byly doby, kdy nás vobčas vzali do lesa, někdy bylo fajn, pak fotířik začal shánět prachy na auto, televizi, novej koberec a další píčovinky, a všechno šlo do prdele. Co se z něj stalo? Práce, fušky, pivo a televize, sportovní knížka a výčítky, co to ze mě vychovali. To nejde tady zůstat. Víš, někdy mě napadá, že už nejde nikde zůstat. Ze všech koutů na mě čumí studené držky televizí, které se mi smějou, utíkám před nima, hledám lidi, pak je nacházím, oni jdou proti mně a místo

ksichtů mají obrazovky. Neposlouchej mě, Hanko, já jsem fakt asi blázen. Měl bych začít chodit do kostela, tam je klid, ale kde vzít víru? Do prdele,“ ukousnu větu a chce se mi brečet. Hanka na mě vážně kouká.

„Budu tě chodit navštěvovat k Boučkům,“ říká a já cejtuju, že mám fajnu ségru.

Sedím zase u Boučků, chlastám na sekeru a čekám na Olimu. Její sklepe se mi zdá jako příští bejváček ideální. Je to každopádně lepší než Špínova bouda, kterou zdědil po opravářích kolejí asi tři kiláky za městem. Jsem už docela pěkně stájet, Packa za chvíli zavírá, a Olina nikde. Asi jí matka za včerejšek zamknula doma a vyhrožuje jí pastákem.

Packa významně utírá stoly a inkasuje dědky. I kluci platí. Hasiš balí kytaru do futrálu, s placením si nikdy nedělá hlavu. Říká, že si na účet vydělá hraním. Všichni to respektuju a platí za něj. Bez Hasiše by byla nuda. Čekám, až vypadnou, a pomáhám Packovi. Ne že bych tuhle práci měl tak rád, nebo kvůli předlezečtví. Ale při uklizení se dá vybrat spousta vajglů z popelníků na dlouhé zejtřejší ráno, dopít zbytky pív po těch, co přebírali. Kecáme s Packou o situaci, která se ani mně, ani jemu nezdá růžová. On neví, jak uložit prachy, aby ho nějaký závistivec nebonznul, já nevím nic. Jsem strašně unavený, je mi dvacet a zároveň sto padesát. Od patnácti – kam se hnu, narážím na fyziky či něco podobného, jak bych chodil v bludišti a najednou přestal mít sílu hledat z něho východ. Existuje vůbec něco jako východisko? Je to cesta Milana, nebo Špíny? Mám se přibít na kríž? Bibečkové, poradte mi!

„Na co myslíš, Oline?“ ptá se mě překvapeně Packa.

„Není to lehký, kurva svět,“ na víc už se nezmůžu.

„Já vím, není to lehký, vůbec ti nezávidím, ale voni ty prachy taky nejsou žádná slast,“ říká Packa a z velké prkenice vydává dlouhý lsteak a hází ho do koše. „Kurva život, tady máš dva lahváče na ráno a zastav se v osum, až budu otvírat.“

„Díků, moc díky, Alojz,“ říkám mu snad poprvé civilním jménem, „ale prosím tě, venku bude kosa a já nemám kde spát, nebylo by tam trochu rumu?“ Packa si přisune po mokrému pultu půllitr a plní ho rumem.

„Do piči, už jdi, nebo ti za chvíli dám i svoji starou!“

Snažím se jít co nejrovněji, abych nevyjíl ani kapku ze svého spacáku, nejbližší cestou k parku. Hned za branou jsou čtyři lavičky, kde přespávají všichni bezdomovci. Dneska jsem tady sám. Už je moc pozdě a velká kosa na sezónní rebelanty, kteří utíkají z domova, jen když je teplo, pitom-

ci... A většina skalních je zašitá, Špína ve své boudě, kterou jsem mu ještě ráno hanil, a teď mu ji závidím. Utléhám na lavičku, která je plná rosy – stříbrných perel. Projede mnou záchvěv zimy. Do prdele, pojďte si sednout, postarší romantici. V náprsní kapse invazáku hledám solidního vajgla, kterého použiju proti zimě. Potom na ex piju rum. Hrdlem projede odporná vlha vyšťvaná žaludkem. Dokužuju a čekám, kdy se dostaví slastná vlha zapomnění.

Probudí mě kosa, je nesnesitelná. Kosa, o které si vždycky myslím, že může existovat jen na Sibíři, zlá, vlezlá kosa, která se dostane do každého záhybu těla. Kurva, kolik je? Koukám na hodinky. Přes zamížené sklíčko se na mě šklebí pěťka. Sedám si a kolena přitlačuju co nejvíc k bradě. Je to jediný skorolék, jak alespoň trochu udržet teplo. Veškeré kecy o běhání jsou na hovno. V držce mám jak v senkrovně. Kurva, ten rum mi dal... Abych oblafl bouřici se žaludek, zapaluju si vajgla, od toho zas hned druhýho. Zásoba se mi tenčí. Musím zajít, hned jak se rozední, na autobusák – tam jich bejvá po ránu nejvíc. Žaludek se po chvíli uklidňuje, ale pachut zůstává. Vzpomenu si na Packova včerejší piva. Šmátám pod lavičku a nahmatávám studené tělo přítelkyně. Nebyl to sen, držgrešle Packa se praštil přes kapsu. Záznak. Otvírám pivo o roh lavičky, vydává sýčivý zvuk a pěna mi přetéká přes prsty. První lok a tělem projede blažená chuť. „Buď pochválen ten, kdo vynalezl pivo,“ teknu polohlasně, ještě zmámen Packovou štědrostí.

Ze zadní lavičky jak ze záhrobní se ozve huňavý hlas: „Gumo, nemáš ještě jedno?“ Leknuťm div neupustím flašku. Za lavičkou se zvedá podivná přišera, který vypadá jak ulitá z jednoho celku.

„Gumo, aspoň loka, mám cigára,“ říká přišera a já v ní poznávám Lesního muže. Podivná postava městečka, kterou straší matky neposlušné děti, je to starfík, který nikde nebydlí, který jen ztěžka a málo komunikuje s lidmi a živí se vybíráním popelnice. Nikdo o něm nic neví, ani jak se jmenuje, pro všechny je to prostě Lesní muž, který patří k jejich životu stejně jako chodník před Jednotou, po kterém každé ráno šlapou.

„Pojď si dát,“ zvu ho. Sedá si vedle mě v hubertusu po Němcích, který mu závidím – musí v něm být teplo. Bere flašku do ruky a s gurmánskou chutí si dává loka.

„Zatecký,“ poklepává po flašce, „to je vono, Gumo.“

Sedíme v pouštěném parku, který je beznadějně prázdný, až na nás dva a Brokoffovy sochy nedatekého zámku, kterým asi taky je prázdně jako

nám, studeně, beznadějně a zároveň krásně. Nemají sice pivo, ale jistotu staletí, nekonečnosti doby trvání kamene; bylo by krásný být sochou a čumět a vědět, být kamenně kamennej - čučet a žít... Žijou ty sochy? Je jim zima? Co my víme, co známe - ubožáci.

„Gumo, máš prachy?“ přerušuje Lesní muž moje myšlenky na hovno.

„Ně? Tak pojď se mnou, dopoledne nějaký budeme mít.“

Neríkám ani jo, ani ne, ale automaticky vstávám. Lesní muž vytahuje z křoví dvoukolák a vyrážíme do ulic. Na chodníku hned zaujímám místo u obrubníku, kde bývají největší vajgly, jelikož cigára došly. Můj parták probírá chodník u domu, kde bývají menší, ale sem tam se objeví i vajgl z rodu královských. „Gumo, my budeme fajn parta,“ říká si Lesní muž spíš pro sebe a já to беру, kurva, co by ne. Jaký je to rozdíl dělat u soustruhu zámečnicka nebo vybírat popelnice? Jen kdyby taky uměl Lesní muž dát ten zkurvenej štempl do občanky.

Vyšpíhali jsem na kopec, kde začíná nové sídliště.

„Tady si, Gumo, dáme kouřovou a pustíme se do toho,“ říká mi před první králíkárnou. Vytahuju hrst vajglů a toho největšího si strkám do huby. Lesní muž si taky zapaluje, ale o posezení nemůže být ani řeči. Dotahuje dvoukolák k popelnicím a hned do první zabořuje ruce. Čumím do ty smrnutý plechový nádoby a je mi na šavli. Lesní muž to postřehne a strká mi do ruky klacek, který má na konci hřebík.

„Na, Gumo, s tím ti to bude líp.“

Hrabu se v popelnici a vybírám zbytky chleba. Dávivý pocit v žaludku nepolevuje. Kolem nás procházejí dvě naondulované paničky, jdou zřejmě do kanclu.

„Vidělas ho, takovej mládek a u popelnic. To jsou ty špinavý vlasatci. To já jsem jednoho potkala...“ To už nevydržím, obracím se a řvu: „Vy krávy nasmrádný, hnusný, pitomý, co si vo sobě myslíte, že jste? Jste schránky bílosti za psacíma stroje. Roztahujete svoje špinavý nohy a přivádíte děti do tohodle bordelů!“

„Klid mládíku,“ chytá mě někdo za ruku. Otiáčím se a za mnou stojí pán v nejlepších letech s pomádou ve vlasech.

„Táhní, ty buzerante,“ řvu mu už nepřítelně do kšichtu. Chlapík poděšeně uskočí. Otiáčím se k němu zády a vzteky zabořím obě ruce do popelnice. Najednou jsem na to hrdej, že k nim nepatřím, že s nima nemám nic společného.

Asi v osm koncíme první část sídliště. Mám dva plné pytle a Lesní muž promaštěný sáček, o kterém nevím, co v něm je. „Tak, Gumo, a teď poje-

dem střelit ty pytle, ať máme na pivko,“ říká Lesní muž. Nemusíme jet daleko. Hned za sídlištěm je barák na spadnutí. Lesní muž v něm mizí i s vozíkem. Za chvíli se vynořuje s dvěma pětáky v ruce.

„Dneska to bylo dobrý, Gumo.“ Vracíme se na sídliště. Před Jednotou Lesní muž zarazí. Za chvíli se vrací a v náručí jako děti nese piva a láhev jabčáku. Dávám si pivo a Spartu do huby a lehám si na trávník.

„Teď se, Gumo, najíme,“ říká Lesní muž a já čekám odkud vytáhne balíček z Jednoty, ale on suverénně rozbali svůj promaštěný pytlík a vydává na trávu nazelenalé jelito z každé strany uskrípnuté hliníkovou sponkou, pár špatně okousaných kostí z kotlet a jako dezert olýsalý makovec.

„Ber si, Gumo,“ pobízí mě. Ranní nevolnost se mi vrací žaludkem do drážky. Lesní muž rozkrajuje jelito na dvě půlky a s chutí se do své zakusuje. Hlad je silnější než já. Beru druhou půlku a opatrně ochutnávám. Chut to nemá žádnou, snad trochu do kysela, ale dá se to jíst. Po jelitu rozdělují kosti. Beru tu svou už s menším odporem než jelito. Vtom se Lesní muž rozesměje a ukazuje mi svou kost, na které je tipnutá celá cigareta. Opatrně ji vezme do prstů a otáčí ji. Hledá značku. „Hele, Gumo,“ a strká mi mastnýho vajgla před oči, „Pall Mall, amerika, to je šestičko, to když jsme lítali v Anglii, fasovali jsme Camelky,“ dodává bez souvislosti.

„To jo,“ říkám a pouštím se do špatně okousané kotlety.

Odpoledne děláme ještě dva pytle. Mám toho plný zuby a jsem rád, že nemusím jít s Lesním mužem prodávat. Dohodli jsme se, že mi přinese k Boučkům moje prachy. Cestou natrám na Pejzu.

„Nazdar, Oline, kam se valej? Pojď se mnou na mejdlo, mělo by tam bejt pár dobrejch lidí a fajn muzika.“

„Dobrý, já se přihlásím, ale teď musím k Boučkům. Lesní muž mi tam má dovalit vejplatu.“

„Nekecej, ty ses dal s Lesním mužem do party?“ dí Pejza vyvaleně. „Až mi ten kretén mistr ještě jednou oznámí, že je schůze ROH povinná, tak mu s tím seknu a dám se k vám, jó?“

„Fajn, ale musíš si přinést kádrověj posudek, my hned tak každého neberem,“ říkám Pejzovi a krátkim domů k Boučkům. Ta pozvánka na mejdlo mně docela medí, přece se ještě něco děje a snad se tam objeví taky nějaká ucházející buхта, no třeba horší, i od šeredy je to lepší než od vlastní ruky.

Lesní muž přichází přesně, dává mi dvacku, což je slušný, jen ještě to razítko a mají ode mě do smrti pokoj a ještě zachráním národním hospo-

dářství majlant. Bilbové. Dorážím tykadlo a vleču se zpátky do kopce k Dádovi. Je snad jediný mezi námi, který vlastní byt. Nikdo neví, jakou záhadou se to stalo, ale je to krásný fakt. Zvoním, jak se sluší a patří na slušně vychovaného pobudu. Otevírá mi Olina, což je geniální. V kuchyni si беру popelník a láhev jabčáku, do Dádovi mejdánovky házím těžce vydělanou dvacku a cpu se k Olině do kouta. Jabčák příjemně voní, vedle mě Olina. Co víc si můžu přát, směju se své ranní skepsi. Přisedá si k nám Pejza a hned se ptá: „Víš, že se vrátil Fašista?“ Povídám: „Nějak brzy, ne?“ a hned se mi vybaví starý příběh Fašisty, který se stal ještě v době předpá-kárenské.

Seděli jsme u Boučků, když vtom někdo rozkop' dveře. V nich stál manik v SS přilbě a v plynové masce bez filtru, v zelené bundě a špinavejch džínkách.

„Sieg Heil!“ pozdravil nás slušně, pak si klekl do kouta a deset minut se modlil ke svému firerovi. Pak si klidně mezi nás sed' a klábosil, jak to bude dobrý, až bude fašismus. Ta krása až přejdou starousedlíci v bílejš podkolenkách pod okny Boučků. Vtom přišel Bručoun nasranej jak brigádýr: „Kurva, v jídelně se nemůže člověk ani nažrat, je tam plno dederónů.“

„Có? Ti zrádci?“ vyskočil Fašista a hned si začal oblékat svoji výzbroj. Než moh' kdo co říct, fašoun rozkop' dveře vedlejší jídelny a zahajoval dederónům líp než nebožtík Gébls. Pokojnému zájezdu zaskočil řízek v krku. Fašista začal chodit od stolu ke stolu a každému z přítomných přidělil koncentrák... Dachau, Terezín, Majdanek, Osvětim... Pak odešel dělat to samé na ulici. Stoup' si doprostředka silnice, zastavoval auta a rozděloval dál. V pátém seděli fizlové... My s klukama jsme se vrhli do opuštěné jídelny na zbytky řízků budoucích chovanců – lidí určených k převýchově, kteří samozřejmě vzali roha.

„Nazdar čuráci,“ ozve se ode dveří a přicházejí Bručoun, Láda a Špina, který hned prohlásí: „Co je boží, patří bohu, co je císařovo, patří císaři,“ a sápe se po láhvi. Bručoun si sedá vedle mě a sděluje mi:

„Vrátil se Fašista, bude prdel.“

„Jo, už jsem slyšel, ale co to bude za prdel, nevím.“

Dlouze si mě prohlédne skelnýma očima, pak si přihne jabčáku a z usmolenýho camradla vyndá knížku.

„Krávo, víš, co čtu?“ a strká mi pod nos Zlatýho koně od Seneky. Bručoun, po vystudování pěti tříd zvláštní školy, začal s námi jezdit do Prahy, kde ho nakazili intelektuálnínou. Hašíš tvrdí, že je to horší než kapavka.

Docela tomu věřím, protože kdyby se dneska Bručoun věnoval děvkám, tak by mi teď ukazoval svůj kapající vocas, což by bylo mnohem zajímavější než ta posraná knížka.

„Oline, všechno je jinak,“ říká mi se zaujatou tváří, „i náš život, ať už žijeme nebo nežijeme, je jinej, protože to, co žijeme, je fikce, jak říká Hegel.“ Okamžitě vypínám mozek. Do prdele, co mi je do jeho Seneky, do party se mnou a s Lesním mužem nepůjde, jabčák nedonese, tak ať vyhuří i se svou fikcí!

Ze zajetí Bručouna mě zachraňuje Haš, vcházející se třema podivnejma stvořenima, který ve slabších chvílích připomínají ženský. Všichni na chvíli zmlknou, i Bručoun, tak to s ním nebude tak strašný. Nejvyšší bucha zaskřehotá: „Kluci, nesmíte nikomu nic říct, nás hledaj' fizlové, my jsme před městem foukly z domova.“

„Neboj,“ uklidňuje ji Špina a hned jí jede na kozy. Buchta se přiblíble usměje a bere Špinovi flašku jabčáku z ruky.

„Kurva, Ládo, ta je má dobrý,“ říká Špina a táhne buchtu k Ládovi, aby si taky sáhl.

„Dneska je to holt móda, zdrhat,“ říká Olina. „Já zdrhnu taky, tu krávu doma nemůžu už ani cejtít. Viš, co mi dneska tekla? – Olinko, sehnala jsem výbornou léčebnu, předseda mi ji dohodil, jeho holka tam byla taky a jak si líbovala, a podívej, dneska má dvě děti, dělá na výboře, co jí chybí? – Není to kráva, Oline? Zdrhneš se mnou? Pojedem do Prahy, jo?“ A visí na mně bulicíma, telecíma očima. Na odpověď ani nečeká, je jí jasný, že vezmu pali s ní.

„Oline, ale až za tejdén, až seženu nějaký štempl do vobčanky,“ upozorňuju.

„Fajn,“ bere to na vědomí. „Tak já se zatím zašiju tady u Dády, snad mě schová, protože ta kráva zburcuje všechny fizly, co zná.“ Přerušuje nás Špina: „Nate, holoubci,“ háže každému pytlík Yasitlu, „ať vám to líp kecá a ty Olinko, ať jsi povolnější.“

„Čuráku, to spíš dám Lesnímu mužovi než tobě,“ usazuje Olina Špínu. „Olinko, nevíš, co říkáš, ale já mám klacek, že bych moh' na něm kýble nosit. A doma na stěně tisíce děkovných dopisů.“ – Končí jejich obvyklé nevinné dětské škádlení. Špina jde nabídnout svůj vocas s tisícem děkovných dopisů té dlouhé. Odkudsi s pytlíkem Yasitlu v ruce se k nám klátí Hrbatá. „Olinko, namíchej mi.“ Všechny tři pytlíky sypu do sklenic, za-leju je pivem a prstem odborně zamíchám. Pak počkám, až se větší

krystaly usadí a míchám znovu. Po třetím zamíchání krystaly mizí úplně a nápoj pro pitomce je hotov. Všichni tři ho bereme na ex. Hrbatá se la-
bužnický olízne: „Ten kurva byl,“ říká a mizí mezi lidma. Dlouho jsem byl
zastáncem čisté optice, ale takhle je to levnější a hlavně rychlejší. A na zdra-
ví se vystrat. „Tak, tak,“ dodává čtenář mých myšlenek Olina.

Někdo zhasnul, zapálil svíčku a pustil magič na plný koule. Pinklojdi mi
svoji muzikou rvou vnitřnosti, Yastil mozek. Tak tohle zbožňuju. Sníme
s Olinou o tom, že jednou najdeme krajinku, kde nás nikdo nebude ota-
rovat, sníme o chajdě a koze, o chajdě a děsně veliké louce plné kopretin,
které budeme nosit za uchem. O chajdě plné jabčáku a dobřejch lidí.

Jdu na hajzl, ale v uličce je narváno. Hrbatá se cucá s jednou z těch třech
a Dáda je obě zálibně hladí po prdeli. „Ta Hrbatá je učenlivá na svejej pat-
náci, né?“ říká Dádovi. „Co to kecáš, ty pako,“ ohražuje se Hrbatá, „já
jsem si poprvé zaprcala, když mi bylo třináct, a to bylo pozdě, čuráku,“
znehucené se otáčí a nasazuje francka vyjevené uprchlíci. Přes kalhoty cí-
tím, jak se mi zvedá šasek. Kurva, dal bych si a čumím stejně jako Dáda
na vyšponovanéj zadek v džinsách...

Asi za dvě hodiny jsme všichni pěkně statý.

„Pánové a dámy, šaty do šatny, prosím,“ vykřikuje Špina. Všichni se bez
keců svlíkáme, jen Olina si nechává kalhotky, které hned zmerčí Špina.
„A Olinka si nechává kalhotky pro svého mílačka Špinu,“ řve. Ten vůl se
snad nikdy nenaučí mluvit normálně, napadá mě.

„Né, čuráku, mám krámy, a jestli nevěříš, tak si pojď sáhnout,“ říká mu
Olina a já se mu směju do ksichtu. Špina zklamaně odchází a někde u ro-
hu se ozývá první sténání nějaké šťastlivky. Vocas mi stojí jak ten po-
věstnej Špiny kůl. Vedle mě si sedá jedna z těch třech. Hladí mě po vlasech
a říká: „Líbíš se mi.“ To už nemůžu vydržet a lezu na ni zezadu a Olina ji
hladí po vlasech. Za chvíli teču jak vodovod. Buchta se k mému překvape-
ní spokojeně převalí a vrní Olině na prsou. Za chvíli ji objeví Láda a táh-
ne ji do vedlejšího kouta. „Za chvíli přijdu, s tebou to bylo nejlepší,“ sklá-
dá mi poklonu a já marně v jejím hlase hledám ironii. Vrací se asi ještě
tříkrát a já toho začínám mít dost. To ostatně všichni, hlavně holky. Kluků
je tady moc.

„Přečurákováno,“ říká posměšně čtenář mých myšlenek Olina. „Ještě že
mám ty krámy, jinak bych nemohla chodit, jak jsem se na tebe dívala.“
Hrbatá sedí uprostřed pokoje, jednou rukou hladí mokrou piču a říká:
„Dala bych si žváro.“

Hned k ní přiskakuje nenasytnej Špina.

„Na, vem si kožený bez filtru,“ nabízí svůj neukojitelný úd. Hrbatá si ho
veme něžně do pusy a pod kulema škrtně zapalovačem. Špina s řevem
spadne na zem.

„Ty kundo, vš, co si udělala?“ křičí na smějící se Hrbatou. „To byl ater-
tát na nejlepší vocas v Evropě.“ Dusíme se smíchy. Vrací se ke mně citel-
ka mého ocasu a v ruce nese tři sklenice s Yastilem. Piju to znova na ex
a upadám do snu, který se mi vždycky po Yastilu opakuje. Jdu v něm po
velké, krásné zelené louce, uprostřed stojí bílý kostelík. Čím rychleji jdu,
tím víc se vzdaluje. Až se nakonec rozběhnu, ale louka se v ten okamžik
změní v bažinu, do které se propadám, čím dál tím víc. Hnusně smrdutě
bahno se mi lepí na nohy, které těžknou, já padám a špinavá voda se mi va-
lí do držky, kterou se marně snažím zavřít. Chci křičet, ale nejde to, nohy
i ruce mám najednou svázané a nade mnou na dosah ruky je kostelík.
Krásný, bílý, naplněný podivnou září, z které vychází vůně dobra.

Probouzím se příjemným tlakem v klíně. To ta buchta mi kouří péro
a Olina mě hladí po vlasech. Budu se jí muset zeptat na jméno, napadá mi
a pak už teču a buchta s rozkoší saje tři milióny dětí v podobě tělíček
s dlouhým ocáskem.

Probouzejí se i ostatní a Špina se vrhá na Hrbatou, aby si dal ranní zdra-
votní číslo. Pak všichni vstáváme a chystáme se jako vždy po velké noci
k Boučkům. Jak málo stačí k lidské radosti. Spokojené ksichtíky kolem mě
to jasně dosvědčují. Všichni jsou samá prdel, srandičky, a co chceme? Nic,
jen trochu hudby, vlastní bejvák, kde nikdo nešpizuje. Ježíš, jak jsme ubo-
hý a nízký – nebo velcí, krásní a stateční. Někdo dal na magič Hutku a zka-
zil mi představu, že jsme velcí, krásní a stateční. Hutka totiž zpívá: „Copak
jste, lidičky, copak jste provedli, že jste tu zavřeni v tak velkém vězení...“

Rychle k Boučkům, nebo se z toho zblázním. Olina zůstává, jak jsme se
dohodli, u Dády. Tam ji snad nenajdou. Dáda si vždycky zakládá na tom,
že jeho bejvák není profilakej a bonzáci mezi námi nejsou, za to dám ru-
ku do ohně.

U Boučků mě vítá Pačka další příjemnou zprávou: „Nazdar Oline, hle-
dali tě tady dva fízlové, mám jim hned zavolat, až se vobjevíš.“

„Tak mi, prosím tě, dej dvoje, nebo radši troje Marušky, von člověk ni-
kdy neví na jak dlouho, natoč tykadlo a di jim zavolat.“

„To když jsem dělal v padesátých na horách, tak taky jeden se u mě za-
stavil pro dvě krabičky Lip, že prej jde jen něco podepsat na fízlárnou,

a vrátil se za deset let," utěšuje mě Packa. Sedám si ke klukům a do smíchu mi moc není. A Špína vzal pali hned, jak slyšel o policejtech, takže tu není nikoho, kdo by mi řekl něco rozumného.

"Oline, vem kliku," radí mi někdo. Jenže kam jde tady v tý velký králíkárně vzít kliku? Copak jste, lidičky, copak jste... Hovno, přeruším si Hutku, co zpívá ve mně. Dopijím pivo a před putykou brzdi krásná volha.

"Máš to vypočítaný," říká Dáda, "ale u mě si nebyl."

"Vole, za co mě máš?" utěšuju ho, místo aby to bylo naopak.

Do dveří vrazí mladý fízl a dychtivě se má k naší skupince. "Kontrola občanských průkazů," zvěstuje nám novinu. Všichni je neochotně taháme z kapsy. Dlouze je študuje, pomalu vrací, až mu nakonec zůstane v ruce ten můj.

"Občane," osloví mě a tváří se při tom přímo na oprácní, "kde pracujete?"

"Nikde," a nechce se mi víc vysvětlovat, nemá to véra, stejně mě vomete.

"Jak to, každej člen naší společnosti musí přece pracovat, vy jste příživník," zvyšuje svůj buzerantský hlásek.

"Ale né, pane praporčíku, já jsem se vrátil z léčení, hledám práci, a nikde mě nechtějí vzít, to víte, kdo by zaměstnal blázna," snažím se to střem vo ujetý uklidnit.

"My si na vás posvítíme, půjdete s námi," strká moji občanku do kapsy. Dopijím Pejzovi pivko a do kapsy si cpu všechny cigarety, co leží na stole.

"Díků," zdravím mlčící občany. Kokot si mě odvádí s vítězoslávou na své kreténské držce.

Na fízlarně se hned dá do vyklepávání protokolu. Jde mu to jedna radost - tři údery za minutu. Rok narození, místo narození.

"Pane praporčík, mohl bych si zakouřit?" tážu se pěsti dělnické třídy.

"Drž hubu, seš u výslechu," odpoví mi slušně. Asi za půl hodiny má hlavku hotovou.

"Tak," oddychne si, "jak to, že nepracujete?" ptá se jako už předtím v hospodě a já mu stejně odpovídám.

"Haha," usměje se d'ábelsky, "ty seš nějakej chytřej, myslíš si, že bibec jako ty nemůže kopat krumpáčem? My tě to naučíme, ty hajlíku, takových jako ty už jsem viděl."

"Rád bych vás, pane praporčíku, upozornil, že podle paragrafu 182," hážu ten propletenec do oka, "jak jsem byl poučen při propuštění, mi nemá nikdo právo moje léčení a chorobu připomínat, ba naopak je to podle toho paragrafu trestné."

"Viš, kde seš, ty hajzle?" pokřikuje. "Tady seš na VěBě, tady se může všechno," dodává vítězně.

"To já nevím, ale ten paragraf mluví jen o výjimkách lékařů a nikoho jiného." Jeho zdravé a naducané tvářičky poleje ruměncem: "Ty, ty," snaží se vyžvejknout, ale pak toho nechá a vyběhne z kanceláře. Za chvilí se vrací s poručíčkem, kterého znám už z dřívějšíka. Je to hroznej vůl.

"Á, pan Olin se nám vrátil," volá radostně, "a hned na nás zkouší paragrafy, ale ty platěj pro slušný lidi a né pro voly, jako seš ty. Tak hlavinka nás bolí, no my jsme taky něco jako doktoři, né?" obrací se na mladýho. "No, tak to vemem krátee, abysme pána neunavili. Tak za prvé, tu práci vynecháme, von je dost chytřej, aby si něco našel, vo to neměj strach," informuje mladého. "Nás spíš zajímá, kde je Olina Jakubcová a Josef Krkoška."

"Kde je Olina, to nevím a nějakýho Krkošku neznám," říkám mu skoro po pravdě a marně pátrám v paměti, kdo by ten Krkoška mohl být.

"Haha," směje se jak vůl, "von neví, von nezná," a zdá se mu to strašně směšně.

"Tak hlavíčka, říkáš," a nasazuje mi překrásný direkt na bradu. Beru to i s židli na zem. Snažím se ležet co nejděle, aby se zatím uklidnil, ale je to kráva, přizvedá si mě a znovu knokautuje. "Tak neznáš, jó?" a další úder. "Ty svině, neznáš! A znáš svoji mámu, tak ta tě taky nepozná," viřkuje.

Mně moc do smíchu není, znám se dobře a vím, že když mně jich ještě pár přidá, tak ze mě něco vyrazí. Nikdy to nevydržím moc dlouho a jsem kvůli tomu na sebe pořádně nasranej. Zkousím poslední fintu, kterou mám v rukávě. Začnu přišerně řvát a chytat se za lebku a předstírat záchvat, jak jsem to viděl v pakárně. Fízli mě v setrvačnosti ještě jednou kopne do ledvin, ale pak se zarazí.

"Kurva, co je?" obrací se na mladýho. Skučím a zkouším něco blekotat. Jsem tak posranej, že se mi to celkem daří. Vtom se otevrou dveře a nějaký hlas se ptá: "Co je to tady za bordel?"

"Soudruhu náčelníku..."

"Nojo, zase jsi to přepísk', ale dej si bacha, aby tě to jednou nestálo bydlo. A teď vypadněte."

Oddychnul jsem si, náčelník je celkem rozumný, i když si nemyslím, že by si nepraštil taky. Jen praxe ho naučila, že je lepší dát někoho zkatovat a pak s ním mluvit slušně, to potom člověk věci neznalý vykecá i to, co nemá. Ale že by to zkoušel na mě, to se mi nezdá. Už mě nějakaj ten pátek

zná. A co když právě proto, že mě zná a ví, že jsem posranej z každé rány, napadá mě. Zvedá mě ze země a já ještě skučím a držím si palci, abych zachoval formu, kdyby se náhodou to bušící pako vrátilo. Strká mi sklenici vody, kterou беру na ex, a pomalu přestávám skučet.

„No, Oline, jak je?“ ptá se dobrácky. „To víš, trochu si kluky našval těma paragrafama,“ podkec' se hned v první větě, musel všechno slyšet, jak jinak by věděl, co jsem tomu mladýmu kafral? Moc velkéj šertok není. „Tak za co tě sebrali?“ zachovává dobráckost v hlase.

„Chtěli vědět, kde je Olina a nějakej Krkoška, kterýho neznám.“

„Hm,“ povzdechne si, „Krkoška je Špína, kterýho hledáme, protože už zase nebyl měsíc v práci. Ale toho si chytíme i bez tebe, ale když ho potkáš, tak mu řekni, ať se kouká vrátit a makat. Pak snad z toho vybrusíš s podmínkou.“ Beru to na vědomí. Špinovi fakt nic jinýho nezbejvá. „Nás spíš zajímá ta Olina. Podívej se, víš moc dobře, kdo je její matka, a taky stejně dobře víš, komu to na okrese hlásila. Já ji musím sehnat nebo sem přijede Vodstřel a zvedne nám mandle, vo tobě ani nemluví. Tak co to mu říkáš? Podívej se na to rozumně,“ ale nepřipouští mě ke slovu. „My ji stejně chytíme, ať už dřív nebo pozděje, ale budou z toho zbytečný průsery na vobou stranách. Taky její matka to nemyslela s tou léčebnou tak doopravdy. Já tě teď pustím, a když se do vodpoledne nebo do večera nevrátí, tak tě budu muset vodvíst k Vodstřelovi. Jasný? Tak ahoj a večer nejpozděje.“ Nefikám nic a v hlavě mám vymakáno.

U Boučeků mě vítají jak ztracenýho syna, jen Láda si neodpustí: „Tak navál zpátky ty cigára, nemám co batčit, vole.“ V kostce jim vysvětluju, o co kliftonům šlo. Pak platím a jdu k Dádovi za Olinou a Špinou. Dáda je pěkně posranej a prosí mě, abych vyhodil Špínu z jeho bejváku. Olina se Špinou беру moji zprávu stejně jako já. Nevědí, co s tím.

„Když se vrátím, tak matka pokaždý, jak se někde zdržím, práskne tebe, a Vodstřel tě zmlátí. Když se nevrátím, stejně mě chytnou a tebe vometou, do prdele, co s tím?“ láme si hlavu Olina. Špína nápodobně, ale pak říká:

„Von má pravdu, skočím do podniku, dám padáka, zkusím si něco najít, kde mě nebudou moc zatěžovat.“

„Představuješ si to jak Hurvajs válku, vole,“ povzbuzuju ho.

„Ba né, Oline, já už to mám obšláplý, de jen vlastně vo toho padáka, kterýho mi teď snad to pako mistrovský dá. A vůbec, pojď do toho kšeftu se mnou. De vo zameťání chodníků, který spadaj' pod město, kamaráde, džob jako bilbec. Žádná velká rachota a dvanáct stovek čistá ruka.“

Zdá se mi to lákavé: „Jestli chceš, můžeme tam skočit hned, vole.“

„A co bude s tebou?“ ptám se Oliny. „Jestli se ti nechce domů, tak se na to vyser, vodejdi někde na pár dní, abych vo tom nevěděl, a já už tu na kládačku nějak vydržím. Prostě nebudu mít co vykecat.“

„Seš hodnej, Olinku, ale to bych musela cestovat jak ty buchy a žít se přecáním, a to mě neba, pudu shánět s váma ten šolich a do večera snad něco vymyslím. Nejvic mě sere setkání s tou krávou a pak ty nány ve škole, ale nějak to snad do těch osumnácti bude a pak se dám k vám na to zameťání,“ a poprvé od rána se usměje. „Budeme fajn parta, ne?“

Dřepíme na nádraží v putyce a čekáme na Špínu, až si vyřídí výstup. Dlabu dršťkovou z Olininých fondů a zapíjím to Rakem. Před námi se to začíná rýsovat nějak do dobra, jistě brzo bude průser.

Špína se vítězoslavně vrací a mává občankou nad hlavou.

„Vole, dal mi berana na počkání. Jen něco kafral, že by se nechtěl dožít doby, až my budem vychovávat příští generaci – pitomec, jako by to po nich bylo tak dobrý. Ale nejlepší na tom je, že prej stáhnou trestní oznámení, když se na to vyserou fízlové, myslíš si, Oline, že by se na to mohli vyserat?“

„Snad jó, aspoň náčelník na to vypadal. Hlavně určitě se na to vyserou, když jim podepíšeš bonzkartu.“

„Vole,“ říká mi rozjařeně a jde k vedlejšímu stolu stáhnout modráky o pětku na ruma. Nese ty tři Rumcajze v široce rozevřených prstech, aby nevyjil ani kapku. Bereme usmolené skleničky do rukou a Špinavec pronáší svůj oblíbený přípitek: „Ať žije císař, císař jsem já, no a vy taky, Oline,“ dodává galantně.

„Teď ještě aby nás vzali u těch zametačů,“ říká Olina.

„Lásko moje, mě aby nevzali – mě, jemuž všude přezdívejí Stachanov, to by museli bejt hlavy vymakaný,“ buší se Špína v prsa.

V kanceláři komunálu a služeb města nás přijímá starší prošeďivý zasloužilý soudruh.

„Co si přejete?“ vítá nás bodře.

„No, my jsme slyšeli, že hledáte lidi na úklid města, tak jsme se přišli přihlásit,“ prohlašuje Špína.

„No, hledáme, chlapci, ale to je práce, kterou necháváme občanům citizenské národnosti.“

„My nejsme o nic horší,“ ujišťuje ho Špína a Olina se kouše do hřbetu ruky, aby nevypráskla smích. „Olin tady má gympl a já strojárnu, a voba jsme se už něco namažali – to už dodává miň suverénně.“